

STABILIZACIJA, KONSOLIDACIJA, TRANSFORMACIJA ...

Njegovo načelo je, da mora biti Slovenska vojska kot institucija poštena, moralna, odgovorna in etična. Denar, ki ji ga družba namenja, mora biti racionalno in pametno uporabljen. Pripadnice in pripadniki Slovenske vojske so po njegovi oceni zelo dobri. Drugo, čemur posveča veliko pozornosti, je neposredni stik s poveljniki enot, z vojakinjami in vojaki in ne nazadnje stik z lokalno skupnostjo in njenimi predstavniki, kjer ima SV enote. Navedeni so le glavni poudarki iz pogovora z načelnikom Generalštaba Slovenske vojske, brigadirjem Dobranom Božičem po prvem letu vodenja Slovenske vojske.

Država je v zadnjem obdobju drastično zmanjšala sredstva za obrambne izdatke, primerljivo morda celo več kot druge v zavezništvu. Zagotovo je bil to eden vaših največjih izzivov, ko ste sprejeli dolžnost NGŠ SV?

Natančno se spomnim sestanka, na katerem je polkovnik, zadolžen za področje financ, dejal, da če dobimo iz proračuna za leto 2012 namesto načrtovanih 397 vsaj 350 milijonov evrov, potem bomo »nekako prišli skozi«. Dobili pa smo zgolj 310 milijonov evrov, torej kar 40 milijonov manj od še znosnega minimuma! Dejansko je bil to za Slovensko vojsko resen šok, ko pa danes pogledam na vse to, pa je morda ravno to tisto, zaradi česar smo prečistili sistem. Seveda moramo optimizirati še nekaj procesov in opravil. Je pa res, da zaporedni ali premočni šoki lahko povzročijo tudi nepopravljivo škodo. Zato pravim, da mora čiščenju sistema, tako kot pri živem organizmu, slediti vnos nove dodatne energije, da bi se le-ta lahko kakovostno vzdrževal in razvijal. Zato ker je Slovenska vojska v zadnjih štirih letih skupno izgubila že za celoletni proračun finančnih sredstev, bo potrebovala dodatna sredstva za nadaljnji razvoj. Mislim, da bomo v prihodnje deležni razumevanja tako politike kot javnosti, glede na dejstvo, da smo v preteklem letu res veliko postorili na varčevalnem programu, stabilizaciji in učinkovitejšem delovanju. Smo pa zagotovo na meji kritične stabilnosti, ki se lahko ob dodatnem

zategovanju pasu kaj hitro prevesi tudi v kritično nestabilnost.

Eno osnovnih vodil ob prevzemu vodenja Slovenske vojske poleg tega, kako naprej, je bilo narediti celotno organizacijo racionalnejšo, funkcionalnejšo in čimbolj učinkovito. Spremenili smo koncepte in se usmerili nazaj k osnovam, v mislih imam izurjenega in motiviranega vojaka, trdno, na timskega duha utemeljeno vojsko, sposobno zmagovati tudi v najtežjih okoliščinah, in vojaško organizacijo, ki svojo moč črpa iz skupnosti in ji to tudi predano vrača. Torej delamo tisto, kar je osnovno poslanstvo vojske – od usposabljanja za obrambo domovine in civilizacijskih vrednot do pomoči v primeru naravnih in drugih nesreč. Hkrati smo spoznali, da mora biti Slovenska vojska bolj del skupnosti, bolj del družbe. To je bilo tisto, kar nas je vodilo skozi proces preoblikovanja, torej: prečiščenje, optimiziranje, vrnitev k osnovam. Tistih rešitev, ki so v preteklosti dobro delovale, se držimo še naprej. V mislih imam sodelovanje v aktivnostih zaščite in reševanja, humanitarne akcije in druge oblike sodelovanja s civilnim okoljem. Ljudje nas imajo radi, posebno kadar prisluhnemo njihovim potrebam in jim skladno z možnostmi priskočijo na pomoč sodržavljanke in sodržavljanji v vojaških uniformah. Tudi zato sem slišal in razumel, ko so me ob prevzemu vodenja Slovenske vojske opozorili, da smo nekaterim delom domovine »vzeli vojsko«, npr. Primorski, Beli krajini in Koroški. To bomo spremenili.

Sodi v kontekst prečiščenja in optimiziranja tudi odpis opreme, orožja in sistemov, ki jih ima danes Slovenska vojska in so delno zastareli ali pa jih ne potrebuje?

Natančno tako! Obstoječe stanje nas je vzpodbudilo k poglobljenemu razmisleku o vsakem sistemu in o vsaki zmogljivosti, ki jo imamo. Postavili smo si tri kriterije: najprej mora zadoščati nacionalni obrambi in/ali obrambi zavezništva, potem mora biti zmogljivost uporabna pri zaščiti in reševanju, zatem pa mora biti uporabna še na mirovnih misijah v tujini. Sistem zračne obrambe Roland je na primer eden takšnih sistemov, ki ni perspektiven s stroškovnega vidika. Pretehtali smo prednosti in slabosti ter ugotovili, da njegova nadaljnja uporaba ni več racionalna. Samo za podaljšanje operativnosti sistema Roland bi v obdobju petih let porabili 10 milijonov evrov, hkrati pa je vse manj povezljiv z zavezništvom. Imamo sicer odlično usposobljeno ekipo, ki na sistemu Roland dosega vrhunsko rezultate. Na žalost je v spremenjenih pogojih delovanja Slovenske vojske treba nekje potegniti črto in sistem Roland je bil eden prvih iz nabora tistih, ki jih bomo v prihodnje opustili.

Nekaj podobnega je s centrom odličnosti za gorsko bojevanje: zastavlja se vprašanje, ali ga še razvijati skladno z dosedanjimi načrti ali pa bomo morali ambicije spremeniti. Nacionalni center smo želeli preoblikovati v center odličnosti zavezništva, vendar so se do danes okoliščine bistveno spremenile, v mislih imam seveda predvsem tiste, povezane s finančnimi in kadrovske viri. Zato smo sprejeli sklep,

da se do leta 2015 odločimo o prihodnosti tega centra, ali ga bomo razvijali kot nacionalno, regionalno ali zavezniško zmogljivost.

Potem so bile v tem kontekstu na mizi vedno tudi legitimne dileme glede večnamenske ladje Triglav, tankov in letal Pilatus PC-9. Jasnih odgovorov pa ni bilo. Sedaj so znani in izdal sem jasne usmeritve. Ladja mora letos doseči končne operativne zmogljivosti, da bo naslednje leto sposobna za naporitev na mednarodno operacijo v Sredozemlju, tankovske zmogljivosti bomo preoblikovali tako, da bodo lahko na vadiščih v Nemčiji predstavljali nasprotno sile za urjenje naših in zavezniških enot, letala Pilatus bodo tam v podobni vlogi, hkrati pa imamo namen oblikovati regionalno šolo za urjenje vojakov za navajanje ognjene podpore iz zraka. Včasih je samo treba nekoliko stopiti iz okvirov in sprejemati pogumne odločitve.

Intenzivno preoblikovanje Slovenske vojske spremljamo praktično neprekinjeno od vstopa Slovenije v zavezništvo in prehoda iz obvezniške na poklicno vojsko. Po vrhu Nata v Pragi leta 2002 pa je bil tudi uradno verificiran začetek obdobja transformacije vojaških zmogljivosti v zavezništvu. Vi ste bili vseskozi vpeti v ta dogajanja na takšen ali drugačen način, kako ste ta proces videli na prejšnjih dolžnostih, kako kot poveljnik 1. brigade SV, kako zdaj kot načelnik GŠSV?

Mislím, da smo včasih na splošno preveč nezadovoljni, nočemo in ne znamo videti uspehov, ki jih je kar precej. Moram reči, da ima Slovenska vojska kar množico uspehov, na katere smo lahko ponosni. Res pa je, da bi bili lahko v preteklosti v določenih razvojnih fazah prodornejši.

Pot iz obvezniške v poklicno vojsko je bila zelo hitra in turbulentna. Uspešno smo jo opravili, vendar je njena hitrost, v kombinaciji s preveč samovšečnosti in prehitrim zadovoljstvom z doseženim, pustila nekaj stranskih učinkov. Tu bi izpostavil problematiko kariernih poti zaposlenih in izhoda iz vojaške službe. Nekatere rešitve so bile v danih okoliščinah sprejete kot najboljše, vendar lahko na podlagi izkušenj ugotovimo, da ni bilo povsem tako. V tem času so bile ugotovljene nekatere pomanjkljivosti, ki pa jih nismo pravočasno in v celoti odpravili, niti korigirali.

Moje izkušnje v Slovenski vojski so zelo raznovrstne in bogate. Omenil bi samo, da ko sem bil v podrejenih enotah, se je natančno videlo, da vsak v svojem krogu – bataljonu, brigadi – skrbi, da bi bilo njegovi enoti in njenim pripadnikom najbolje. Podrejeni poveljniki so s svojim znanjem in z izkušnjami pogosto znali dokazati, da je kozarec na pol prazen, ne pa na pol poln. Na najvišji ravni pa ni bilo dovolj stroke, ki bi rekla, da je pristop lahko drugačen, in prepričljivo utemeljila, da je kozarec na pol poln. Morda je bilo na višjih ravneh premalo motivacije in premalo ambicij, da bi učinkovito odgovorili poveljnikom na nižjih ravneh.

Morda je to tudi posledica tipičnega slovenskega razmišljanja, ko vedno pri vsaki stvari poskušamo najti tisto, kar še manjka, in pozabimo pohvaliti ali pa povsem odmislimo tisto, kar je dobro.

Vedno pravim, da ne načelnik in ne Generalštab ne prinašamo uspeha Slovenski vojski v očeh slovenskih državljanov. Prinašajo ga pripadnice in pripadniki, vsi tisti naši zaposleni, ki pomagajo v primeru naravnih in drugih nesreč, kot je bilo to lani na primeru poplav, in seveda tisti, ki sodelujejo v različnih humanitarnih in drugih akcijah, s katerimi krepimo povezanost vojske s civilnim okoljem in državljanji.

Kako kot načelnik zaznavate težave in potrebe podrejenih?

Pozorno poslušam in poskušam spreminjati zadeve. Včasih je težko, mogoče

traja predolgo, ampak vedno želim zadeve spreminjati v dobro pripadnic in pripadnikov Slovenske vojske, seveda ob upoštevanju potreb in možnosti vojske. V preteklosti jim dostikrat niso prisluhnili, jih niso razumeli in stvari niso spremenili. Predvsem imam zelo odprti stik z vsemi poveljniki, ti me pokličejo in ko sem z njimi, mi res vse odkrito povedo. Sprejemam tudi prinašalce slabih novic, vedno pa pričakujem, da bodo ob kritiki predlagali tudi rešitev. Naj bodo kritični, ne pa, da kritizirajo. Naj povedo, kaj je narobe in sočasno, kaj je treba spremeniti.

Morda smo v preteklem obdobju zane-marili iniciativnost, premalo poudarka dali dobrim medosebnim odnosom. Sam prihajam iz enote, razumem in poznam pot vojaka od njegovega prvega dne dalje. Imeti posluš za mnenje in predloge ter biti v stiku z zaposlenimi na vseh ravneh, osebno čutiti utrip vojske, kako vojska diha, to mi je osebno pomembno. Ne predstavljam si, da bi kot načelnik Generalštaba Slovenske vojske le-to vodil samo iz pisarne in ne imel neposrednega stika z zaposlenimi na vseh ravneh..

Kakšno je vaše mnenje glede ustreznosti sedanjega razmerja med častniki, podčastniki in vojaki v Slovenski vojski?

Podčastnikom dajemo vse večji pomen in povečujemo njihovo število. V prihodnje bomo še krepili podčastniško linijo, saj je ravno ta odgovorna za usposabljanje vojakov. V celotnem »veščinskem« centru za bojno usposabljanje Vipava ni več nobenega častnika, samo še podčastniki. S tem tudi izboljšujemo razmerje častnik-podčastnik-vojak, leta 2018 bomo tako skoraj dosegli razmerje 1:2:4. S tem ne bomo sicer prišli na idealno razmerje 1:2:5, kar je v takšni majhni vojski težko oziroma niti ni smiselno, ker moramo ohranjati zadostno količino častnikov, kot »možganski trust« vojske tudi za primer njene rasti v primeru neposredne vojne nevarnosti ali vojne.

Delovna skupina Nations Engagement Team polkovnika Storma je predlani obiskala dve baltski državi, zatem lani še Romunijo in Bolgarijo, v drugi polovici leta 2012 pa še Slovaško in Slovenijo. Kot je bilo mogoče slišati, je bil polkovnik Storm še posebej »neprizanesljiv« glede transformacijskih trendov v upravnem delu ministrstva?

Vedno poskušam razumeti stvari, za vse obstaja razlaga. Bistveno je, da poskušas razumeti okolje in poskušas poiskati ra-

zloge, zakaj so stvari takšne, kot so. Torej so odgovori, zakaj je civilni del takšen, kot je. Očitati upravnemu delu, da imajo zaposlenih toliko in toliko visokih uradnikov v tem trenutku bistveno ne bo izboljšalo težkih finančnih razmer obrambnega sistema. Vsi smo del obrambnega sistema, res pa je, da bo treba v prihodnje racionalizacijo pogledati kot celoto obrambnega sistema, ne zgolj kot posamezne dele – Slovensko vojsko...

Vedno prikazujem, da slovenska vojska ni samo Slovenska vojska, z vsemi 7500 je tudi civilni in upravni del ministrstva. V civilnem delu sem v preteklem letu zaznal veliko željo po tesnem sodelovanju. Drug brez drugega ne moremo, najti moramo le dobro sožitje. Sam nisem nikoli čutil, da bi bili v upravnem delu ministrstva nekakšni naši nadzorniki. Moramo se približati in začeti skupaj delovati, najslabše bi bilo, če bi potekala dva procesa – eden v vojski in drugi na ministrstvu, proces pa bi moral biti enoten. Če se delimo, pač ne moremo biti uspešni. Za sodelovanje pa ne potrebujemo novega zakona o obrambi, za integracijo potrebujemo le več človeškega sodelovanja.

Polkovnik Storm je izhajal iz dejstva, da mu v obrambnem ministrstvu ni bila predstavljena taka sprememba organizacijske strukture kot v drugih državah, ki jih je obiskal. Zato je seveda sklepal, da transformacijski trendi pri nas niso bili upoštevanji v taki meri kot drugod. Moja ocena je, da smo pri nas naredili v smislu povečanega in dobrega sodelovanja v obrambnem sistemu pomembne korake, morda veliko več kot nekatere druge države samo s spreminjanjem organigramov.

Pri transformaciji zavezništva zagotovo ne gre zgolj za nove oborožitvene sisteme in modernejšo opremo, verjetno gre bolj za nov pristop, s katerim hoste – ali

pa bodo vojske vseh članic zavezništva – svoje poslanstvo opravljali bolje: koliko bo to pri nas mogoče aplicirati ob zmanjšanih sredstvih za obrambni proračun?

Proračun nas je seveda krepko »spremenil«, smo pa že rekli, da upamo, da to ne more trajati v nedogled in potrebujemo nov zagon.

Ob zmanjšanem proračunu in spremembah Zakona o javnih financah smo do poletja 2012 bili prisiljeni uvesti določene spremembe, ki so bile ključne za to, da smo zadane naloge opravili v pogojih močno omejene razpoložljivosti finančnih sredstev. Iskali smo rešitve. In smo jih našli. Že četrto leto zapored smo zategnili pas, ob jasnem zavedanju, da smo s sapo pri koncu in s tveganji za delovanje in razvoj Slovenske vojske že zelo visoko. Preučili smo strukturo zaposlenih in jih prerazporedili tako, da je lokacija opravljanja njihovega dela čim bližje domu. Potne stroške smo tako zmanjšali za skoraj 2.300.000 EUR. Variabilne stroške dela smo zmanjšali za 4.200.000 EUR. Z varčevanjem in izboljšano organizacijo dela smo prihranili gorivo, električno energijo, zmanjšali število prevoženih kilometrov, zmanjšali sredstva za vzdrževanje materialno-tehničnih sredstev in drugo. To obdobje smo poimenovali obdobje stabilizacije.

Od julija do decembra smo se posvetili proučevanju različnih možnosti, kako z racionalnim pristopom doseči najboljše možne rezultate. Namreč poslanstva in naloge Slovenske vojske, ki izhajajo iz ustave, Zakona o obrambi in resolucije o splošnem dolgoročnem programu razvoja in opremljanja Slovenske vojske, se niso prav nič spremenila. Pri opravljanju našega poslanstva morajo biti tudi naši pripadnice in pripadniki ustrezno opremljeni, usposobljeni in varni. Ko nas država pošlje na mednarodne operacije in misije, moramo poskrbeti najprej za lastno varnost in potem za kakovostno in varno opravljanje nalog, šele potem lahko zagotavljamo varnost tudi drugim.

To obdobje smo poimenovali obdobje priprav na preoblikovanje in vzpostavitev osnovnih izhodišč za izvedbo transformacijskih procesov.

Ob koncu leta smo sprejeli odločitve o spremembah na strateški in operativni ravni z združitvijo Generalštaba in Poveljstva sil, za katere verjamem, da so optimalne rešitve v danih okoliščinah in s katerimi zmoremo svoje naloge in poslanstvo opravljati še dovolj dobro in varno.

Leto 2013 smo začeli s procesi preoblikovanja taktične ravni oziroma brigad ter podrejenih enot in računam, da bo preoblikovanje Slovenske vojske zaključeno do 15. maja, dneva Slovenske vojske.

Po 15. maju bodo potekale aktivnosti utrjevanja preoblikovane strukture in priprave na še bolj vsebinsko transformacijo vojaških zmogljivosti v srednjeročnem (do 2018) in dolgoročnem obdobju (po 2018) skladno s sprejetimi nacionalnimi dokumenti in z metodologijo zavezništva. Usmeritve so torej jasne: vemo, katere segmente Slovenske vojske moramo razvijati, kaj so naše prioritete in kateri so naši srednjeročni razvojni cilji. Brez dodatnih finančnih sredstev pa ne bo šlo, vsaka organizacija – podjetje – potrebuje razvojni program in ustrezna finančna sredstva, vendar s proračunom, ki se zmanjšuje že nekaj let, nismo razvojno usmerjeni. Zdaj je sredstev le »za sproti«, za nerazvojno delovanje. Brez razvoja, brez novosti in modernizacije pa nobena vojska na svetu ne more slediti sodobnim varnostnim in obrambnim izzivom in se ustrezno pripraviti za učinkovito soočenje z njimi. Pričakujem pa, da se bodo trendi v letih 2015, 2016 obrnili na bolje in nam bodo sredstva za razvoj in modernizacijo zagotovljena.

Bistveno pa je, da že danes vemo, kaj bomo razvijali, kaj bomo nabavljali, katere segmente in kako jih bomo razvijali. Skozi omenjena tri obdobja smo jasno postavili prioritete Slovenske vojske. V preteklosti smo se razvijali asimetrično, vendar ne v smislu Natove »pametne obrambe«, po kateri vsakdo razvija tisto, kar zna najbolje, pač pa so se nekateri deli oziroma rodovi Slovenske vojske razvili veliko bolj kot ostali. Nove koncepte, ki jih uveljavljata Nato in EU – torej »združevanje in souporabo« zmogljivosti ter »bistroumno obramba« – smo vključili v delovanje Slovenske vojske. Verjeti ali ne, doslej je bilo videti takole: ko gre poveljnik čete 20. bataljona na Kosovo, konzervira svoje valuke in jih pospravi pod nadstrešnico. Ne bi jih namreč delil z 10. bataljonom, ki mu jih primanjkuje. V SV še ne znamo združevati in souporabljati zmogljivosti. Ta koncept smo spremenili ravno zaradi omejenih finančnih sredstev in operativnosti ter zasnovali centralni avtopark oklepnih vozil. Malo smo očitno zapečkarški in nekateri še vedno ne razumejo povsem, da ni nujno imeti vsega tistega, kar menijo, da jim pripada.

Teh novih metod v SV doslej nismo znali aplicirati.

Danes nam v celoti manjka polovica oklepnih vozil – hummerjev, valukov ... Ni jih dovolj niti za en bataljon v domovini, saj jih je veliko tudi na misijah, zato smo morali začeti z drugačnimi, novimi pristopi, da lahko tehniko dobi tisti, ki jo potrebuje. Tisti, ki oklepnih vozil ne bodo imeli, se bodo z drugimi vozili odpeljali na Poček in tam vadili pehotno taktiko, kajti bistvo večine nalog sodobne vojske na kriznih žariščih je še vedno pehotna taktika, valuki in svaruni so transportna vozila za prevoz pehote na bojišče.

Kako zmanjšanje finančnih okvirov za obrambni proračun kratko-, srednje - in dolgoročno vpliva na obrambno sposobnost Republike Slovenije in katera so s tem povezana tveganja?

Če smo zadnjih nekaj let govorili, da smo z manj denarja vsako leto boljši, je bilo to mogoče trditi samo do neke določene točke, ko smo iz nekega segmenta vzeli denar in ga preusmerili drugam. Ob upoštevanju stroškov dela in nadomestil, pa tistih, ki jih potrebujemo za tekoče upravljanje in vzdrževanje, je le težko govoriti o nekem uravnoteženem razvoju in delovanju vojske. Že zgolj s tega vidika smo manj stabilni, kot smo bili. Letos smo »podhranjeni« v segmentu usposobljenosti, veliko enot se usposablja samo v najnujnejšem. Res pa je, da nismo dovolili, da bi se zmanjšanje finančnih sredstev poznalo na usposobljenosti pripadnic in pripadnikov, ki jih napotujemo na mednarodne operacije in misije. Gre za pomemben segment zagotavljanja varnosti naših pripadnikov, ki ga prek urjenja v čim bolj realističnih pogojih opravljamo v Nemčiji. Dolgoročno pa bi nevlaganje v novo sodobno tehniko, novo opremo in oborožitvene sisteme, zaščitno opremo posameznika verjetno pomenilo vojaško strokovno stagnacijo in odmiranje Slovenske vojske. Vsako podjetje, ki ne vlaga v razvoj, je obsojeno na neuspeh ali na stagnacijo. Vendar je pri podjetju tako, da gre v stečaj in je hudo, kam z zaposlenimi. Pri nas pa lahko to pomeni tudi skrajno in zato nesprejemljivo tveganje za zdravje in življenje posameznikov ali celo celotne enote na bojišču. Poslati na naloge v neki resni eskalaciji varnostnih razmer pripadnike, ki niso pripravljeni, niso usposobljeni in ne opremljeni, je nekaj najhujšega nasploh. Pa ne govorimo, da

je treba pripadnikom dati tisto najboljše, kar obstaja na trgu, govorimo zgolj o dovolj dobrem. Torej o tistem, kar je dovolj dobro, da so pripadniki zaščiteni, opremljeni in usposobljeni, kar jim zagotavlja, da naloge opravijo in se z nje vrnejo živi in zdravi.

Govori se tudi o prenovi (ukinitvi) Poveljstva za doktrino, razvoj, izobraževanje in usposabljanje, pa o novi organizaciji vojaškega šolstva. Kaj se obeta na tem področju?

Treba je bilo narediti spremembo, gremo v bolj operativno zgodbo. Bistvena bo častniška šola, ki smo jo prilagodili – tudi kadrovsko – po načelu, da mora vsakdo na karierni poti priti iz enote v šolo počevati in se potem vrniti nazaj v enoto. Podčastniško šolo bodo po naši projekciji vodili podčastniki. Svojo zastavo bo imela v Centru vojaških šol v Kadetnici v Mariboru, program pa se bo izvajal v Kočevski Reki. Torej spet sledimo načelu, da se vračamo h koreninam in v okolja, ki smo jih zapustili.

Na generalštabni tečaj bomo kandidate poslali v tujino. Višji štabni tečaj se bo izvajal v CVŠ – do ravni polkovnika. Doktrina vojaškega izobraževanja in usposabljanja gre v smeri izboljševanja kakovosti vojaškega izobraževanja in primerljivosti programov, saj zavezništvo dviguje standarde in prav je, da gremo v korak s časom in sodobnimi izzivi.

Kaj so po vaši oceni največje ovire za uspeh procesa transformacije SV?

Predvsem smo sami sebi največja ovira! Znano je, da so spremembe, reorganizacije in transformacije kot smrt in davki: nihče si jih ne želi in vsi se jim upiramo. Morda nekateri vseeno še niso doumeli, da se pri spreminjanju ne moremo več pogovarjati o časovnem okviru na primer petih let, nekatere spremembe so nujne takoj. Tudi če vse nove rešitve niso optimalne, se pomanjkljivosti kasneje lahko popravi. Najslabše je odlašati z odločitvami zaradi iskanja idealnih in popolnih sprememb.

Boris K.

Brigadir mag. Dobran Božič je začel vojaško kariero v Teritorialni obrambi Republike Slovenije leta 1984 kot rezervni častnik, v TO pa se je zaposlil leta 1993. Je univ. dipl. inž. kemije in kemijske tehnologije. Ima končane najvišje vojaške šole (leta 2001 Poveljniško-štabno šolo – Command and Generalstaff College v ZDA, leta 2006 Šola združenega bojevanja – Joint Warfighting Staff College v ZDA) in več funkcionalnih usposabljanj. Leta 1998 je na Ekonomski fakulteti v Ljubljani pridobil naziv magistra znanosti, leta 2009 pa je končal študij na National Defense University v Washingtonu tudi z nazivom magistra znanosti nacionalnih obrambnih študij. Brigadir Božič je eden izmed tistih pripadnikov Slovenske vojske, ki ima veliko izkušenj pri uveljavljanju profesionalizacije Slovenske vojske. V dosedanji vojaški karieri je opravljal številne štabne in poveljniške dolžnosti na različnih ravneh vodenja in poveljevanja. Poveljeval je ključnim enotam Slovenske vojske, in sicer 10. motoriziranemu bataljonu ter 1. brigadi Slovenske vojske, leta 2007 in 2008 pa je bil namestnik poveljnika Poveljstva sil. Ima pomembne mednarodne izkušnje tako v mednarodnih operacijah in misijah kakor tudi na različnih vajah. Leta 2007 je poveljeval največjemu kontingentu Slovenske vojske Kfor 15 na Kosovu, hkrati pa je bil tudi namestnik poveljnika večnacionalnih sil Zahod Kforja. Lani je poveljeval slovenskemu kontingentu Isaf 15 v Afganistanu in bil hkrati mentor namestnika poveljnika korpusa afganistanske vojske.

V Slovensko vojsko je vnesel veliko odločilnih sprememb tako pri metodologiji usposabljanja posameznikov in enot kot pri postopkih štabnega delovanja in uveljavljanju profesionalizacije. Je avtor in soavtor več strokovnih del s področja vojaške znanosti. S tem je tudi pomembno prispeval k razvoju 1. brigade Slovenske vojske, katere poveljnik je bil od leta 2009 do 2011. Za načelnika Generalštaba Slovenske vojske je bil imenovan 27. 2. 2012.

Brigadir mag. Dobran Božič je veteran vojne za Slovenijo leta 1991. Za zasluge v Slovenski vojski je bil odlikovan s srebrno medaljo Slovenske vojske, bronasto medaljo generala Maistra in bronasto medaljo Slovenske vojske.